

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: Y. H.,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-34972-2/ČJ-2019-930310-V234,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 8. 2019, č. j. KRPS-183560-30/ČJ-2019-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na šest měsíců.

2. Žalobce uvádí, že je sice pravdou, že se dne 2. 7. 2019 doznal k vytýkanému protiprávnímu jednání, ovšem toto své doznání později dementoval, a to v rámci podání ze dne 17. 7. 2019, kterým navrhoval, aby bylo vedené řízení zastaveno. Žalobce tedy uvádí, že popírá, že by svým jednáním naplnil skutkovou podstatu odůvodňující uložení správního vyhoštění, přičemž pokud má být prokázán opak, tak tomu musí být na podkladě přesvědčivého důkazního materiálu. Uvedl, že vzhledem k tomu, že poznatky správního orgánu I. stupně učiněné při kontrole žalobce byly zachyceny toliko do úředního záznamu, tak nezbyvá, než odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, dle kterého žádný úřední záznam nemá charakter důkazu, neboť je toliko jednostranným vyjádřením bez možnosti přezkoumání pravdivosti obsahu. Úřední záznam slouží toliko jakožto informace vedoucí k dalšímu dokazování, nikoliv jako důkaz, který by bylo možné dávat k tíži žádosti.
3. Vzhledem k tomu, že správní orgán v řízení nezajistil žádné listinné důkazy a neprovedl výslechy svědků, tak se důkazní materiál smršťil toliko na protokol o výsledku žalobce a jeho následné písemné vyjádření, přičemž tyto důkazy jsou vzájemně nekompatibilní a vzájemně se vylučují. Na podkladě takto chatrně zjištěného skutkového stavu věci není možné učinit závěr o protiprávním jednání žalobce. Napadené se obsahově nevypořádává s úkonem spočívajícím v dementování obsahu výpovědi a s vnitřní nekompatibilitou těchto dvou zajištěných důkazů. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 1 As 96/2018. Žalobce je tedy toho názoru, že pořizené důkazy nebyly vypořádány a nebyly zhodnoceny, přičemž napadené rozhodnutí nenabízí vysvětlení, z jakého důvodu se žalovaný přiklonil k jednomu důkazu na úkor druhého, což je o to bolestnější, že se jedná o jediné dva důkazy v řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci souhlasili, žalovaný výslovně a žalobce konkludentně (§ 51 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 2. 7. 2019 byl sepsán úřední záznam, podle kterého byl (stručně řečeno) žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, a to během práce na stavbě v obci J.. Při kontrole předložil cestovní pas s platným polským schengenským vízem. V úředním záznamu je dále uvedeno, že byla pořizena fotodokumentace (která je rovněž součástí správního spisu) a že byl žalobce zajištěn a eskortován k provedení úkonů spojených s vedením řízení o správním vyhoštění.
7. Dne 2. 7. 2019 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyslechnut, přičemž o tomto výsledku byl pořízen protokol ve smyslu § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů. Při tomto výsledku žalobce uvedl, že přicestoval do České republiky na základě polského víza za práci. Na kontrolovanou stavbu v obci J. nastoupil dne 1. 7. 2019, dne 2. 7. 2019 byl při výkonu práce (zednické práce spočívající ve strojním omítání zdí rodinného domu) kontrolován, Práci mu zde zařídil D.. Na kontrolovanou stavbu jej přivezl kamarád M. spolu s D.. D. jej pak dále na stavbě úkoloval, říkal, co má dělat. Na stavbě chtěl pracovat, dokud bude práce. Práce byla sjednána na ústní dohodu. Žádnou jinou smlouvou nedisponuje. Nikým nebyl na kontrolovanou stavbu vyslán. Veškeré nářadí bylo již na stavbě. Ústně se dohodl s D. na výši svého platu, který měl činit cca 100 Kč za hodinu. Dostal zálohu cca 800 Kč. Předtím v H., kde také pracoval pro D., dostal 7 000 Kč. Rozhodnutím o povolení k zaměstnání nedisponuje.

8. Dne 17. 7. 2019 podal žalobce návrh na zastavení řízení. V tomto návrhu uvedl, že popírá svá tvrzení učiněná při shora rekapitulovaném výsledku a že jím prováděné práce byly pouhou občanskou výpomocí nenaplňující znaky závislé práce.
9. Dne 29. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a kterým stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na šest měsíců. V odůvodnění uvedl, že bylo v řízení zcela jednoznačně zjištěno, že žalobce vykonával na území ČR závislou práci, aniž by k tomu disponoval potřebným oprávněním.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Dne 17. 8. 2020 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce minimálně dne 2. 7. 2019 v obci J., K. X, prováděl činnost spočívající v pomocných zednických pracích, bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, neboť výkon jeho pracovní činnosti (konkrétně prováděl strojní omítky), při které byl při pobytové kontrole dne 2. 7. 2019 přistižen, byl na povolení k zaměstnání vázán. Dále uvedl, že z postoupeného spisového materiálu, zejména z protokolu o výsledku žalobce, je evidentní, že jeho pracovní činnost nelze chápat jako krátkodobou výpomoc, event. občanskou výpomoc. Spisovým materiálem není doloženo, že by žalobce byl žádán o provedení nějaké práce (stavební práce) jiným občanem, neboť žalobce se sám zajímal o pracovní možnost na území České republiky. Naopak, do České republiky přicestoval žalobce čistě z ekonomických důvodů, pracovní činnost mu zprostředkoval jeho kamarád, a hodlal ji vykonávat, dokud práce bude.

Posouzení žaloby soudem

11. Žalobce předně namítá, že úřední záznam nemá charakter důkazu a žalovaný z něj při svém rozhodnutí tedy nemůže vycházet. Soud sice souhlasí se žalobcem v tom, že úřední záznam nemá charakter důkazu (a nemůže tak nahradit např. svědeckou výpověď), nicméně v projednávané věci žalovaný své rozhodnutí na tomto úředním záznamu nezaložil. Úřední záznam pouze konstatuje skutečnosti, které jsou důkazně zachyceny prostřednictvím jiných prostředků, případně které nejsou mezi účastníky vůbec sporné. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl dne 2. 7. 2019 kontrolován v Jincích, není sporu o tom, jakou práci při kontrole vykonával, ani o dokladech, kterými žalobce disponoval či nedisponoval. Tyto skutečnosti uvedené v úředním záznamu potvrdil ostatně i sám žalobce ve své výpovědi, která byla pro správní orgány stěžejním důkazem. Soud tak

shrnuje, že žalovaný své rozhodnutí na úředním záznamu nezaložil, jelikož skutečnosti v něm uvedené vyplynuly rovněž z jiných důkazů (výpověď žalobce, fotodokumentace) a žalobce sám je ostatně ani nerozporuje. Tento žalobní bodu proto není důvodný.

12. Žalobce dále namítá, že ve svém vyjádření v průběhu správního řízení „vzal zpět“ svou výpověď ze dne 2. 7. 2017, čímž došlo k existenci dvou rozporných důkazů, přičemž s tímto rozporem se žalovaný nijak nevypořádal. Soud v této souvislosti předně konstatuje, že obě vyjádření žalobce měla procesně odlišný charakter, který žalobce nepřipadně směšuje. Zatímco jeho výpověď ze dne 2. 7. 2019 byla standardním důkazním prostředkem (výslechem účastníka), jeho návrh na zastavení řízení ze dne 17. 7. 2019 (a argumentace v něm obsažená) je procesním stanoviskem, které důkazní hodnotu nemá. Správní orgány tedy neměly ve zjištěných skutečnostech žádný rozpor. Nadto soud poznamenává, že žalobce se omezil na prosté popření své předchozí výpovědi. Tímto prostým popřením však věrohodnost provedeného důkazu (své výpovědi) žádným relevantním způsobem nezpochybnil (například neuvedl, proč by jeho výpověď měla být nepravdivá, ani nenavrhl žádné důkazy směřující k odlišnému závěru, než jaký vyplýval z jeho výpovědi) a žalovanému tedy nelze vyčítat, že se návrhem na zastavení, který obsahoval pouze popření jeho výpovědi a zcela obecné ničím nepodložené tvrzení, že v obci Jince vykonával toliko občanskou výpomoc, blíže nezabýval. Soud tak shrnuje, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, tato zjištění nebyla žalobcem relevantním způsobem zpochybněna a žalobní bod proto není důvodný. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že z výpovědi žalobce jednoznačně vyplývá, že jeho činnost v Jincích nebyla občanskou výpomocí, ale klasickým případem závislé práce, přičemž tuto výpověď žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil. Rozhodnutí žalovaného nelze ani v tomto ohledu ničeho vytknout.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

13. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2020

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce